

λουθη επιστολή :

«Ο σύζυγός μου πέθανε. Θά τ' εμαθες βέβαια, όπως έμαθα κι' εγώ τόν δεύτερο γάμο σου. Δεν μνησικαχώ γι' αυτό έναντιόν σου, γιατί περιμένες πέντε δλόκληρα χρόνια. Φεύγω αύριο για τ' Παρίσι, για νά έργαστώ σέ μία μεγάλη μοδίστερα που μου έκανε έπωφελείς προτάσεις. Έτσι, φτωχή μου φίλε, χωριζόμαστε για πάντα. Δεν θέλησα νά φύγω προτού σ' αποχαιρετήσω και προτού σου ύποσχεθώ μέ τή σειρά μου ότι θά μείνω χήρα αιώνιως. Υπέφερα πολύ στον πρώτο μου γάμο, για νά μήν κάνω πάλι τ' ίδιο.

'Ιουστίνια».

«Έπειτ' από δεκαπέντε χρόνια, ή δεύτερη γυναίκα του 'Ιουστίνου πέθανε. Ήταν πειά σαράντα τριών χρόνων και τ'α μαλλιά του είχαν άρχισεί νά γίνονται γκριζά. Δεν είχε ξεχάσει τήν 'Ιουστίνια, μά άγνοούσε τί είχε άπογίνει. Γι' αυτό, θέλοντας νά τήν ξαναβρή, μάζεψε τ'α χριμάτ'α του και τράβηξε για τ' Παρίσι.

Ξαναβρήκε έτσι τήν 'Ιουστίνια του... παντρεμένη και μητέρα τεσσάρων παιδιών. Δυσκολεύτηκε πολύ νά τήν άναγνωρίσει, τόσο που άναγκάστηκε εκείνη τέσσερες φορές νά του έπαναλάβη : «Ναι, εγώ είμαι !...». Τότε εκείνος έβγαλε ένα στεναγμό. Ναι, ήταν ή 'Ιουστίνια του, μά είχε αλλάξει πολύ. Τής είχαν πέσει δυό δόντια, τ'α μαλλιά της είχαν άραιώσει και τ'ο λυγερό κομμά της είχε χάσει δλη του τή χάρη. Από τήν παλιά 'Ιουστίνια δεν άπόμεινε πειά, παρά μόνο τ'ο βλέμμα της.

—'Αλλάξαμε λίγο, φίλε μου, τού είπε. Τι τ'α θέλεις ;... Γεράσαμε. Πώς ήρθες σ'ο Παρίσι ;

—'Ηρθα επίτηδες για σένα. "Αχ ! 'Ιουστίνια, γιατί παντρεύτηκες ;

—Τι τ'α θέλεις, έκανα μά άνοησία...

—Είσαι εύτυχημένη ;

—Καθόλου. 'Ο δεύτερος άντρας μου εινε βέβαια λιγώτερο μέθυσος άπ' τόν πρώτο, μά πολύ π'ο άγροίκος. 'Ο άλλος μέ χτυπούσε μόνο όταν ήταν μεθυμένος, ενώ αυτός μέ χτυπούσε πρωί και βράδυ. "Α ! σέ συλλογίζομαι συχνά, φτωχή μου 'Ιουστίνια.

—'Ωστε δεν μέ έχάσες ;

—Καθόλου.

«Περίεργο —έκανε έπειτ' από λίγη ώρα ό 'Ιουστίνος ενώ έφευγε— δεν μοιάζει πειά καθόλου μέ τήν παλιά 'Ιουστίνια και όμως νοιώθω πάντα γι' αυτή κάτι μέσα στήν καρδιά μου...».

Ξαναγύρισε στήν πατρίδα του κι' έλειτα από λίγες μέρες παντρεύτηκε για τρίτη φορά...

'Ο 'Ιουστίνος έζησε είκοσι χρόνια μέ τήν τρίτη του γυναίκα, χωρίς όμως νά τήν άγαπήσει περισσότερο άπ' τήν πρώτη και τή δεύτερη.

Όταν πέθανε κι' αυτή, πάντρευσε τ'α παιδιά του και μαζεύνοντας όλη τήν περιουσία του που ήταν άρκετά σεβαστή, ξεκίνησε για τ'ο Παρίσι. Είχε κλείσει πειά τ'α έβδομήντα του χρόνια.

'Η 'Ιουστίνια ήταν τώρα κι' αυτή χήρα από καιρό. Τ'α παιδιά της είχαν πεθάνει και έπειδή ήταν φτωχή, εργαζόταν ακόμα για νά ζήσει.

Μόλις είδε έξαινα τόν 'Ιουστίνου, λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει. Τόν έσφιξε στήν άγκαλιά της και έπ' ένα τέταρτο τής ώρας έκλαιαν κι' οι δυό άπ' τή χαρά τους.

—Μέ θυμήθηκες λοιπόν ; τόν ρώτησε.

—Τ'ο βλέπεις αυτό, άφου ξανάθω κοντά σου.

—"Ω ! και τί ήρθες νά κάνης ;

—Νά σέ παντρευτώ.

'Ακούγοντας τήν άπάντησί του, άρχισε νά γελά π'άν τρολλή, μά εκείνος έπρόσθεσε σοβαρά :

—Πρέπει νά γίνουμε εύτυχημένοι...

Παντρεύτηκαν πράγματι, μά τήν άλλη μέρα κιάλας τού γάμου τους άρχισαν τίς γκριζίνες. Κι' από τ'α λόγια, δεν άρχισαν νά ρθουν σ'α χέρια. 'Η 'Ιουστίνια έχωσε τ'α νύχια της σ'ο πρόσωπο τού 'Ιουστίνου της και αυτός πάλι πήρε ένα ραβδί και τ'ο έσπασε στή ραχή της 'Ιουστίνιας του.

Οί γείτονες τρομαγμένοι, πήγαν κι' έφεραν τούς χωροφύλακες, οι όποιοι ώδήγησαν τούς δυό συζύγους σ'όν αστυνομίο. "Έπειτ' από ένα μήνα, τ'ο δικαστήριο έβγαλε τ'ο διαζύγιό τους.

Αυτό ήταν τ'ο τέλος τού ειδυλλίου των δυό χωριατόπουλων.

ΑΙΜΙΑ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κανείς άνόητος δεν ξέρει ποτέ πότε πρέπει νά σωπαίνει.

Το ροκονάτος Τάσος

'Η φύσις μ'ας έδωσε δυό αυτιά και μά γλώσσα, για ν' ακούμε διπλά άπ' όσα λέμε.

Z ή ν ω ν

Πολλοί σπαταλούν τ'ο περισσότερο μέρος τής ζωής τους για νά κάνουν δυστυχές τ'ο υπόλοιπο.

Α α θ ρ ο υ έ ρ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..

ΕΚΚΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ'ο δώρο τού 'Αραγώ και ή άπροσεξία τού βρεθού του. 'Η καλωσύνη και τ'ο χιούμορ τού μεγάλου άστρονόμου. 'Ο Βερολινέζος έμπορος και ή πενηρία του. Μία χρυσοποικιλτη πυτζάμα πρής τόν αυτοκράτορα. Τι ζήτησε άντι άμοιβής. Και τί έλαξε. 'Ο Τσάρος κι' ό σιδηροδρομικός ύπάλληλος. Γιατί δεν έτρεχε τ'ο τραίνο, κτλ. κτλ.

Στείλανε κάποτε ως δώρον σ'ο διάσημο άστρονόμο 'Αραγώ ένα βαρόμετρο, νέου τύπου, πολυτιμότατο. "Υστερα από λίγες μέρες όμως τ'ο σπάνιο αυτό όργανο έπεσε άπ' τ'α χέρια τού βοηθού τού άστρονόμου κι' έγινε χίλια κομμάτια. 'Ο βοηθός τού 'Αραγώ ήταν πειά άπαρηγόρητος. Κι' ό διάσημος άστρονόμος όμως λιπήθηκε πολύ γι' αυτό που συνέβη. 'Ωστόσο, βλέποντας τόν βοηθό του νά θρηνη άτέλειπόμενα για τή ζημία πούκανε, γύρισε και τού είπε, χαμογελώντας :

— Ποτέ στή ζωή μου, φίλε μου, δεν είδα βαρόμετρο νά κατέβη... τόσο χαμηλά !..

Γιά τόν αυτοκράτορα τής Γερμανίας Γουλιέλμο τόν Α', διηγούνται τ'ο έξης χαρακτηριστικό ανέκδοτο :

'Ο διευθυντής ενός από τ'α μεγαλύτερα έμπορικά τής Φραγκφούρτης τού έστειλε κάποτε μία μεταξωτή χρυσοποικιλτη πυτζάμα μέ τήν παράκλησι όπως, άντι άλλης άμοιβής, τού δοθεί ό τίτλος τού προμηθευτού τής Αύλης. "Υστερα από λίγον καιρό όμως, ό πονηρός έμπορος έλαβε πίσω τ'ο δώρο του άπ' τ'ο αυτοκρατορικό αλληγείο, συνοδευόμενο από τ'ο έξης λακωνικότατο σημείωμα :

«Οί άπόγονοι των Χοεντζόλερν δεν φορούν πυτζάμες».

Κατά τ'ο 1853, ό αυτοκράτορ τής Ρωσίας Νικόλαος ό Α', ταξείδευε σιδηροδρομικά μαζί μ' έναν άπ' τούς ύπουργούς του. 'Η ταχύτης τής άμαξοστοιχίας όμως ήταν πολύ μικρή κι' ό αυτοκράτορ, άνεπιθύωντας νά φτάσει σ'ο τέρμα τού ταξειδιού του, εκάλισε τόν ύπουργό του και τόν ερώτησε :

—Σεις δεν μέ διαβεβαιώσατε, ότι ή άμαξοστοιχία αυτή τρέχει ύλγιστά ; Πώς συμβαίνει τώρα νά πηγαίνω τόσο άργά ;

—Μεγαλειότατε, άπάντησε ό ύπουργός, άπορώ κι' εγώ σχετικώς. Μέ τήν ίδια ακριβώς άμαξοστοιχία έταξείδευα και πρ'ο ήμερών και θυμάμαι πολύ καλά, ότι είχε αναπτύξει τεραστία ταχύτητα. Σημειώστε δε, ότι σήμερα παράγειλα σ'ο μηχανοδηγό ν' αναπτύξει ακόμα μεγαλύτερη ταχύτητα. Δεν καταλαβαίνω λοιπόν, γιατί δεν άταξουνε.

—Ειδοποιείστε τ'ο μηχανοδηγό, ότι ό αυτοκράτορ διατάσσει ν' αύξησει τήν ταχύτητα τού τραίνου, είπε ό Νικόλαος.

'Η αυτοκρατορική διαταγή μετεβίβάστηκε άμέσως, αλλά ή ταχύτης τού τραίνου έξακολούθησε νά παραμείνη ή ίδια.

'Η διαταγή έπανελήφθη σέ λίγο κατηγορηματικώτερη, χωρίς όμως και πάλι νά ληφθ'ι έπ' όψην.

Είχαν φτάσει πειά σ'όν πρώτο σταθμό κι' ό Τσάρος, όργισμένος, διατάξε και τού παρουσίασαν τόν πεσιματάρη μηχανοδηγό, σ'όν όποιο έκαμε δριμύτατες παρατηρήσεις.

—Μεγαλειότατε, άπάντησε μέ άπάθεια εκείνος, εινε πολύ επ'κίνδυνο ν' αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα ή άμαξοστοιχία.

—Και προχθές πού ταξείδευε ό κύριος ύπουργός δεν ήταν επ'κίνδυνο ; ρώτησε ό Τσάρος.

—Βέβαια, αλλά ή Ρωσία έχει πολλούς ύπουργούς. Μεγαλειότατε, ενώ αυτοκράτορα έχει ένα και μόνον !

"Υστερ' άπ' τήν έξυτην αυτή άπάντησι, ό αυτοκράτορ κατεπραϊνήθη, κύτταξε χαμογελώντας τόν ύπουργό του κι' έπέτρεψε σ'όν μηχανοδηγό νά οδηγήσει τήν άμαξοστοιχία μ' όση ταχύτητα ήθελε αυτός.

'Ο Γάλλος συγγραφέας Μασσέ, ήταν πολύ συμπονετικός για τ'α ζώα. 'Ο κριτικός τού «Φινγκαρό» Φίλιππος Ζίλλ, ό όποιός ήταν φίλος του, διηγείτο σχετικώς τ'ο έξης χαρακτηριστικό ανέκδοτο :

'Ο Μασσέ είχε σ'ο σπίτι του πολλούς ποντικούς, οι όποιοι τούκανε μεγάλες ζημιές. 'Επ' τέλους αποφάσισε νά στήσει ποντικοπαγίδες, για ν' απαλλαγ'ι από τ'α καταστρεφτικά αυτά τροκινά.

"Ένα χειμωνιάτικο πρωί λοιπόν, πού τόν είχε έπισκεφθ'ι σπίτι του ό Ζίλλ, τόν βρήκε νά παίζει μέ δυό ποντίκια. πούχαν πιαστεί στή φράκα.

—Τι θά τ'α κάνεις τώρα αυτά ; τόν ρώτησε ό Ζίλλ.

—Θά τ'α απολύσω σ'ο δρόμο ! άπάντησε ό Μασσέ.

Κι' άνοίγοντας τήν πόρτα, βγήκε σ'ο δρόμο, κρατώντας τήν ποντικοπαγίδα. Ξαναγύρισε όμως άμέσως μέ τή φράκα σ'ο χέρι και είπε σ'ο Ζίλλ :

—"Ω ! τ'α καϊμένα ! Δεν μου βαστάει ή καρδιά νά τ' αφήσω σ'ο δρόμο, μέ τ'οσο κρύο πού κάνει έξω !..